

Arrest

nr. 277 829 van 23 september 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Valerie MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 september 2022 via J-BOX heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 september 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Valerie MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 26 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 9 augustus 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Oostenrijkse autoriteiten.

1.3. Op 29 augustus 2022 wordt verzoeker gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. De Belgische autoriteiten richten op 30 augustus 2022 een verzoek tot terugname aan de Oostenrijkse autoriteiten. De Oostenrijkse autoriteiten stemmen op 6 september 2022 in met dit verzoek, op grond van artikel 20(5) van de Dublin III-verordening.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 7 september 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 12 september 2022 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : [T.]

voornaam : [M.O.T.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Irak

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [T., M.O.T.], verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Irak te zijn, bood zich op 26.08.2022 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende hij een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde hierbij geen documenten voor. Hij verklaarde dat zijn paspoort bij de smokkelaar ligt.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac ten gevolge van een vergelijking met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde Vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene op 09.08.2022 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Oostenrijk.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 29.08.2022. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde geen familie in België of Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde dat hij Irak eind juni of begin juli 2022 verliet en naar Turkije reisde. Hij verklaarde dat hij 2 maanden in Turkije verbleef en vervolgens via Bulgarije, Servië en Hongarije naar Oostenrijk reisde. Hij verklaarde dat hij werd tegengehouden en verplicht zijn vingerafdrukken afstond in Oostenrijk. Hij verklaarde dat hij Oostenrijk verliet na 1 dag en via Duitsland naar België reisde.

De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat het een mooi land is, waar zijn toekomst gegarandeerd is. Hij verklaarde tevens dat hij veel mensen kent in België. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat het niet zijn eindbestemming was.

Op 30.08.2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties, die op 06.09.2022 instemden met dit verzoek conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU- Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betreffende de bewering dat de betrokkene in Oostenrijk werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten.

De betrokkene verklaarde dat hij zijn vingerafdrukken af stond in Oostenrijk maar er geen verzoek voor internationale bescherming indiende. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor Oostenrijk opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek voor internationale bescherming indiende in Oostenrijk.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat het niet zijn eindbestemming was. Dit doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Oostenrijk. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Middels het akkoord van 06.09.2022 stemden de Oostenrijkse instanties in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 : "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is." Dit betekent dat de betrokkene in Oostenrijk een verzoek voor internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Oostenrijkse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Oostenrijkse autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse instanties de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

We wensen te verwijzen naar het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database - Country Report : Austria - 2021 update", laatste update op 25.04.2022, verder AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/austria>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport stelt dat personen, die worden overgedragen aan Oostenrijk en wiens verzoek nog een definitieve beslissing afwacht, geen problemen ondervinden indien ze worden overgedragen binnen de twee jaar nadat ze Oostenrijk verlieten. Hun procedure wordt heropend zodra ze dit aanvragen (pagina 54).

Wat de opvangfaciliteiten betreft, meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra variëren maar dat de omstandigheden in het algemeen constant verbeteren door een terugval in het aantal op te vangen personen (pagina 95).

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg wettelijk is gewaarborgd (pagina 101). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We beamen dat het AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport noopt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene vermeldt mondeling en zonder aanrijking van een bewijs of een uittreksel uit zijn medisch dossier een pathologie te hebben.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn/haar verzoek voor internationale bescherming geen gezondheidsgegevens in de vorm van attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn/haar gezondheid een overdracht aan Oostenrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen gezondheidsgegevens aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

De Oostenrijkse instanties worden ten minste 7 werkdagen vooraf ingelicht over de overdracht van de betrokkene.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing

van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Oostenrijkse instanties.”

Dit is de bestreden akte.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Nu vaststaat dat verzoeker is vastgehouden met het oog op een overdracht aan Oostenrijk en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet

verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 3 (2) tweede lid van de Dublin III-verordening, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“Vooreerst oordeelt het CGVS dat verzoeker wettig kan terugkeren naar Oostenrijk op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Voormeld beginsel is echter weerlegbaar. Het Hof van Justitie heeft immers geoordeeld dat een asielaanvraag geenszins onontvankelijk kan worden verklaard indien een terugkeer naar de betrokken lidstaat zou betekenen dat de vreemdeling terecht komt in een situatie van extreme materiële deprivatie: 90 Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak

In casu dreigt verzoeker bij een terugkeer naar Oostenrijk volledig te worden uitgesloten van het recht op opvang alsook van het recht op onmiddellijke en toereikende medische bijstand.

Verzoeker heeft Oostenrijk verlaten zonder zich aan te bieden aan de toegewezen open opvangstructuur.

Terzake blijkt uit het AIDA-rapport, update april 2022, dat personen die zich niet hebben aangeboden aan een opvangstructuur uitgesloten worden van het recht op opvang:

Material reception conditions may be withdrawn where the asylum seeker: 351 (a) Repeatedly violates the house rules and/or his or her behaviour endangers the security of other inhabitants; (b) Leaves the designated place for more than 3 days, as it is assumed that they are no longer in need of Basic Care (p 95)

De procedure om de materiële bijstand opnieuw aan te vragen is niet alleen moeilijk maar ook traag. In afwachting van de beslissing hierover heeft de asielzoeker bijgevolg geen toegang tot de vereiste opvang/medische verzorging:

Procedural safeguards in case of withdrawal or reduction do not fully meet the requirements set out in Article 20 of the recast Reception Conditions Directive. In some federal provinces, reduction or withdrawal of reception conditions may be ordered without prior hearing of the asylum seeker and without written notification of the decision, if the hearing imposes a disproportionate burden. In some federal provinces, the latter is only rendered upon request of the asylum seeker. It has also happened that the reception conditions of all asylum seekers involved in a violent conflict in a reception facility were withdrawn without examination of the specific role of all individuals concerned in the conflict. There are no official decisions/notifications by the implementing authorities on the granting, restriction of benefits, sanctions or dismissal from basic benefits. Instead of that NGOs concerned and/or person concerned receive an information letter which

explains and declares restrictions of basic care, from the implementing authority either by mail and/or by post. Restrictions on benefits are enforced differently in the provinces, and the amount of the allowances for income also vary. In Upper Austria, persons with an income due to employment receive an invitation from the authority for a personal meeting in which income, overpayment of basic benefits, and repayment is recorded. This agreement must be signed by the asylum seeker and is binding. Individual basic care benefits are not withheld immediately, but repayment instalments are ordered. In cases where the person does not fulfill his or her obligation to pay in installments, financial benefits such as pocket money or food allowance will be withheld. In Vienna, people in basic care usually receive the information letter with repayment agreements via the supervising NGO. Previously, pay slips had to be sent to the authority (FSW), who was in charge of calculating the repayment. In some cases, the calculations were incorrect and the care team had to intervene with the authority. Asylum seekers whose Basic Care has been terminated or reduced may re-apply for the provision of basic care in the federal province they have been allocated to. In practice, it is difficult to receive Basic Care again after it has been terminated, or at least it takes some time to receive it again (p. 98).

Zonder opvang heeft verzoeker geen of zeer moeilijke toegang tot de vereiste medische verzorging:

Every asylum seeker who receives Basic Care has health insurance. Treatment that is not covered by health insurance may be paid, upon request, by the federal provinces' departments for Basic Care or the Ministry of Interior. If Basic Care is withdrawn, asylum seekers are still entitled to emergency care and essential treatment.⁴²⁶ In practice, this provision is not always easy to apply, however. If an asylum seeker has lost basic care due to violent behaviour or absence from the EAST for more than three days, he or she will not receive medical assistance, because it is assumed that they have had the opportunity to visit the medical station in the EAST. However, as those asylum seekers are no longer registered in the EAST, they will not be allowed to enter and receive medical treatment there. Without health insurance or access to the medical station of the EAST, asylum seekers may face severe difficulties in receiving necessary medical treatment (AIDA, p. 114).

De mogelijkheden voor asielzoekers om zelfstandig in het levensonderhoud te voorzien zijn uiterst beperkt:

"While asylum seekers are legally restricted from seeking regular employment, they are eligible for seasonal work, low-paying community service jobs, or professional training in sectors that require additional apprentices. A work permit is required for seasonal employment but not for professional training. An employer must request the work permit for the prospective employee. Asylum seekers have access to health care services and school education is available to their children, but they do not receive other integration services, such as language classes or employment assistance, until their applications have been approved. »

Bij een terugkeer dreigt verzoeker bijgevolg terecht te komen in onmenselijke en vernederende levensomstandigheden, zodat de bestreden beslissing nietig dient te worden verklaard.

Bovendien is verzoeker een kwetsbaar persoon, die lijdt aan medische problemen. Hij voegt in bijlage een medisch dossier ter staving hiervan. Hij kan aldus niet geacht worden te overleven op straat zonder medische verzorging.

Hoewel de Belgische overheid in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar het AIDA-rapport, wordt de bovenstaande problematiek nergens belicht in de bestreden beslissing. Zij is aldus niet afdoende gemotiveerd.

Los van het bovenstaande probleem heeft Oostenrijk te kampen met opvangproblemen.

Het aantal asielzoekers is erg toegenomen in Oostenrijk:

The increase in arrivals and in asylum applications was noted in the vast majority of AIDA country reports. To illustrate, as concerns international protection applications, Austria saw an increase of 160% in 2021

Dit leidt tot een ontoereikende kwaliteit van de opvangcentra:

Poor conditions were registered for reception centres in most AIDA countries, including Austria, Bulgaria, Cyprus, Germany, France, Greece, Italy, the Netherlands, Poland, and Romania. Among the issues reported were overcrowding; poor hygiene and sanitation conditions; lack of adequate community spaces; remoteness of the facilities; lack of safeguards against sexual and gender-based violence; issues with quality and/or quantity of food provided; and suspension of services and activities, and mass quarantine due to COVID. The pandemic also exacerbated the difficulties faced by many asylum seekers in accessing the labour market

Verder wordt het gegeven bekritiseerd dat de asielzoekers te lang moeten verblijven in de initiële opvangcentra, die niet geschikt zijn voor langdurige opvang:

Responsibility sharing between the federal state and the provinces. The Commissioner understands that the high numbers of residents which can be observed in several Federal reception facilities not only

result from the above-mentioned Covid-related sanitary precautions applied in Initial Reception Centres, especially quarantine measures, but also from difficulties in transferring people to provincial reception facilities once the admission procedure is completed. During her visit to the Initial Reception Centre of Traiskirchen, the Commissioner met with several asylum seekers who were stuck in this centre for weeks despite being admitted to the asylum procedure and therefore eligible for transfer to a provincial reception facility. According to the Federal Ministry of the Interior, many people present in federal reception centres should be hosted in the provincial reception facilities as provided for by the agreements concluded by the federal and the provincial authorities.²⁹ To explain this situation, the authorities have put forward both the reluctance of some provinces to take all their share of the reception, and administrative and technical obstacles at federal level.

Terzake is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd. Zij luidt als volgt:

[...]

Zoals hierboven meegedeeld, is het aantal asielzoekers echter ernstig gestegen. Verder is het gegeven dat er verschillen zouden zijn tussen de verschillende opvangcentra niet afdoende. De Belgische overheid wist dat verzoeker een kwetsbaar persoon was, die nood had aan medische zorgen. Bijgevolg had de Belgische overheid zich ervan moeten vergewissen dat verzoeker bij een overdracht naar Oostenrijk niet zou terecht komen in een opvangstructuur, waarvan de kwaliteit ontoereikend is door het inwinnen van individuele garanties bij de Oostenrijkse autoriteiten:

117. Accordingly, just as the overall situation of asylum seekers in Italy is not comparable to that of asylum seekers in Greece as analysed in the M.S.S. judgment (see paragraph 114 above), the specific situation of the applicants in the present case is different from that of the applicant in M.S.S. Whereas the applicants in the present case were immediately taken charge of by the Italian authorities, the applicant in M.S.S. was first placed in detention and then left to fend for himself without any means of subsistence. 118. The Court reiterates that to fall within the scope of Article 3 the ill-treatment must attain a minimum level of severity. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment and its physical or mental effects and, in some instances, the sex, age and state of health of the victim (see paragraph 94 above). It further reiterates that, as a "particularly underprivileged and vulnerable" population group, asylum seekers require "special protection" under that provision (see M.S.S., cited above, § 251). 119. This requirement of "special protection" of asylum seekers is particularly important when the persons concerned are children, in view of their specific needs and their extreme vulnerability. This applies even when, as in the present case, the children seeking asylum are accompanied by their parents (see Popov, cited above, § 91). Accordingly, the reception conditions for children seeking asylum must be adapted to their age, to ensure that those conditions do not "create... for them a situation of stress and anxiety, with particularly traumatic consequences" (see, mutatis 48 TARAKHEL v. SWITZERLAND JUDGMENT mutandis, Popov, cited above, § 102). Otherwise, the conditions in question would attain the threshold of severity required to come within the scope of the prohibition under Article 3 of the Convention. 120. In the present case, as the Court has already observed (see paragraph 115 above), in view of the current situation as regards the reception system in Italy, and although that situation is not comparable to the situation in Greece which the Court examined in M.S.S., the possibility that a significant number of asylum seekers removed to that country may be left without accommodation or accommodated in overcrowded facilities without any privacy, or even in insalubrious or violent conditions, is not unfounded. It is therefore incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities and in conditions adapted to the age of the children, and that the family will be kept together (TARAKHEL/Zwitserland (no 29217/12) van 04/11/2014)."

2.3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat

land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Oostenrijk te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep

in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.3.4. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3 (2) tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.3.5. *In casu* gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangomstandigheden voor verzoekers om

internationale bescherming in Oostenrijk en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als Dublinterugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugname door Oostenrijk zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.3.6. In het bestreden overdrachtsbesluit wijst verweerder erop dat verzoeker nog een verzoek om internationale bescherming hangende heeft in Oostenrijk en dat de Oostenrijkse autoriteiten na overdracht het onderzoek van dit verzoek zullen hervatten. Hij stelt dat verzoeker er als verzoeker om internationale bescherming ook de door de wet voorziene bijstand en opvang kan verkrijgen. Verweerder houdt hierbij rekening met een recent geactualiseerd rapport van het mede door ECRE gecoördineerde project "*Asylum Information Database - Country Report - Austria*", laatste update op 25 april 2022, verder AIDA-rapport genoemd. Hij stelt dat dit rapport vermeldt dat personen die worden overgedragen aan Oostenrijk en wiens verzoek nog een definitieve beslissing afwacht, geen problemen ondervinden indien ze worden overgedragen binnen de twee jaar nadat ze Oostenrijk verlieten. Hun procedure wordt heropend zodra ze dit aanvragen. Wat de opvangvoorzieningen betreft, blijkt volgens verweerder uit het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de verschillende opvangcentra variëren, maar dat ze in het algemeen constant verbeteren door een terugval in het aantal op te vangen personen. Uit het AIDA-rapport blijkt volgens verweerder ook dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming wettelijk is gewaarborgd. Verweerder stelt dat het AIDA-rapport bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk kritische bemerkingen heeft, maar dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systematisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat Oostenrijk algemeen faalt in het verlenen van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en het bieden van opvang en bijstand.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete argumenten naar voor brengt die van aard zijn de vaststelling te weerleggen dat hij bij overdracht aan Oostenrijk toegang zal hebben tot een adequate procedure voor het bekomen van internationale bescherming die voldoende waarborgen biedt.

Verzoeker betoogt wel dat de onthaal- en opvangomstandigheden in Oostenrijk hem dreigen bloot te stellen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zo voert hij aan dat hij bij een terugkeer naar Oostenrijk wel degelijk volledig dreigt te worden uitgesloten van het recht op opvang alsook van het recht op onmiddellijke en toereikende medische bijstand. Dit omdat hij Oostenrijk heeft verlaten zonder zich aan te bieden bij de hem toegewezen open opvangstructuur. Hij leest in het AIDA-rapport dat personen die zich niet hebben aangeboden bij een opvangstructuur worden uitgesloten van het recht op opvang.

Uit de vermelding in het AIDA-rapport dat de materiële opvang kan worden ingetrokken indien de betrokkene de hem toegewezen opvangplaats verlaat gedurende meer dan drie dagen leidt verzoeker evenwel al te gemakkelijk af als zou hij bij een terugkeer naar Oostenrijk worden uitgesloten van het recht op opvang. Uit het AIDA-rapport blijkt integendeel dat verzoekers om internationale bescherming die op grond van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Oostenrijk geen noemenswaardige problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot het opvangsysteem ("*Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system*" (p.56), en dus ook niet die verzoekers die zich in Oostenrijk niet zouden hebben aangemeld bij de hen toegewezen opvangstructuur maar integendeel doorreisden naar een andere lidstaat. Er is geen sprake van dat de zogenaamde Dublinterugkeerders een omslachtige en tijdrovende procedure zouden moeten voeren bij terugkeer naar Oostenrijk om (opnieuw) toegang te verkrijgen tot materiële bijstand en opvang.

Bovendien toont verzoeker ook niet aan dat hem in Oostenrijk naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming reeds een opvangplaats was toegewezen. Volgens het AIDA-rapport worden in de praktijk de basisdiensten zoals opvang voorzien na een eerste interview over de reisroute (p. 87). Verzoeker verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel dat hij slechts één dag in Oostenrijk is gebleven, bij de politie op het politiekantoor, en dat hij vervolgens onmiddellijk is doorgereisd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hem reeds een opvangplaats was toegewezen. Er blijkt trouwens ook niet dat verzoeker Oostenrijk verliet omwille van problemen die hij daar ondervond, maar wel omdat dit niet zijn eindbestemming was en zijn plan altijd was om naar België te komen (zie gehoorverslag, p. 14).

Verzoeker betoogt verder dat Oostenrijk kampt met opvangproblemen, nu het aantal asielzoekers erg is toegenomen. Hiervoor verwijst hij naar een passage in een ander rapport dat Oostenrijk in 2021 een toename zag in verzoeken om internationale bescherming met 160% en waarin vervolgens wordt vermeld dat in verschillende landen slechte omstandigheden in opvangcentra werden vastgesteld,

waaronder in Oostenrijk. Hij citeert nog uit een rapport van de Commissioner for Human Rights van de Raad van Europa dat er sprake is van een groot aantal bewoners in verschillende federale opvangvoorzieningen waarbij de doorstroming naar een provinciale opvangvoorziening stopt. Dit stijgende aantal asielzoekers is volgens hem onterecht niet in rekening gebracht. Hij betoogt nog dat het gegeven dat er verschillen zijn in de verschillende opvangcentra niet afdoende is.

Zoals verweerder correct heeft aangestipt in het bestreden overdrachtsbesluit blijkt uit het AIDA-rapport dat up-to-date is tot 25 april 2022 evenwel dat de opvangfaciliteiten in de verschillende opvangcentra variëren, maar dat deze in het algemeen constant verbeteren door een terugval in het aantal op te vangen personen. Dit ondanks de toename in het aantal verzoeken om internationale bescherming waarvan sprake was in 2021, waardoor niet blijkt dat dit verder nog specifiek in rekening diende te worden gebracht. Er is geen sprake van asielzoekers die omwille van een tekort aan plaatsen niet terecht kunnen in de opvangvoorzieningen (AIDA-rapport, p. 106). Inzake de vertraging in de doorstroming van verzoekers om internationale bescherming van de grotere federale faciliteiten, die minder adequaat blijken te zijn voor langdurige opvang, naar de meer kleinschalige faciliteiten van de staten, kan in het AIDA-rapport nog worden gelezen dat hierin verbetering is gekomen (p. 87). Er blijkt uit het rapport verder niet dat een en ander aanleiding geeft tot situaties die in die mate ernstig en zwaarwichtig zijn dat er kan worden gesproken van structurele tekortkomingen of van situaties waarin verzoekers om internationale bescherming onmenselijke of vernederende behandelingen ondergaan. Verzoeker toont dit alvast niet aan met voldoende concrete gegevens. Verzoeker kan niet overtuigen dat een en ander niet voldoende is onderzocht door verweerder.

Verzoeker betoogt nog dat, zonder opvang, hij geen of slechts een zeer moeilijke toegang zal hebben tot medische zorg. Evenwel, zoals werd vastgesteld, blijkt niet dat verzoeker na overdracht aan Oostenrijk noemenswaardige problemen zal ondervinden om toegang te verkrijgen tot het opvangsysteem.

Verzoeker voert ten slotte aan dat de mogelijkheden voor verzoekers om internationale bescherming om zelfstandig in hun levensonderhoud te voorzien beperkt zijn. Evenwel kan verzoeker gedurende de procedure voor internationale bescherming genieten van materiële opvang, waardoor hij met dit betoog geenszins aannemelijk maakt dat hij bij overdracht naar Oostenrijk dreigt terecht te komen in onmenselijke of vernederende omstandigheden.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoeker met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door verweerder over de procedure voor internationale bescherming en de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming, met name Dublinterugkeerders, op grond van informatie uit in het bijzonder het AIDA-rapport, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig is. Verzoeker weerlegt met zijn uiteenzetting de beoordeling niet dat uit de gekende informatie niet blijkt dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

2.3.7. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Oostenrijk, moet worden nagegaan of verweerder voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker in het licht van het gegeven dat hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Verzoeker stelt medische problemen te hebben. Hij stelt bijgevolg niet te kunnen overleven op straat zonder medische verzorging. Hij voegt medische stukken uit Irak van 23 februari 2022 en 12 april 2022, met vertaling, die aangeven dat enerzijds hij door een psychiater niet nader geduide medicatie kreeg voorgeschreven en anderzijds hij een antibioticum kreeg voorgeschreven.

In het kader van het Dublingehoor verklaarde verzoeker een zwelling te hebben in zijn nek waarvoor hij geopereerd zou worden. Hij stelde nog psychische problemen te hebben door angst en stress waarvoor hij vroeger medicatie nam maar nu niet meer.

In het bestreden overdrachtsbesluit stelt verweerder vast dat verzoeker geen enkel bewijs of uittreksel uit zijn medisch dossier voorlegde waaruit enige pathologie kan blijken. Hij motiveert niet te beschikken over gezondheidsgegevens in de vorm van attesten of andere objectieve elementen die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk verhinderen

of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM. Verweerder wijst er ook op dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoeker in Oostenrijk wettelijk is gewaarborgd en dat de toegang hiertoe voor verzoekers om internationale bescherming niet in die mate problematisch is dat enig risico in de zin van artikel 3 van het EVRM zou bestaan.

Verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling is aangetast door een gebrek aan zorgvuldigheid of dat onterecht werd besloten dat een overdracht aan Oostenrijk niet in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt op dat verzoeker geen medische stukken voorlegt waaruit een duidelijke actuele pathologie blijkt die medische zorgen noodzakelijk maakt of waaruit bijzondere noden op het vlak van opvang blijken. Daarenboven werd er reeds op gewezen dat verzoeker niet kan overtuigen dat hij na overdracht aan Oostenrijk geen vlotte toegang kan verkrijgen tot de opvangvoorzieningen in dit land met de bijbehorende toegang tot de gezondheidszorg. Evenmin blijkt dat de gezondheidszorg in Oostenrijk niet van een adequaat niveau is of dat de Oostenrijkse autoriteiten geen gepast antwoord bieden op situaties van bijzondere kwetsbaarheid. In de gegeven omstandigheden toont verzoeker niet aan dat verweerder geen afdoende onderzoek heeft gevoerd en evenmin dat verweerder zich onterecht op het standpunt heeft gesteld dat niet blijkt dat er wat verzoeker betreft redenen voorhanden zijn die kunnen wijzen op een ernstig en reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van omstandigheden die eigen zijn aan zijn specifieke geval. Op geen enkele wijze toont verzoeker aan dat hij op individuele gronden moet vrezen voor onmenselijke of vernederende behandelingen in Oostenrijk.

2.3.8. Verzoeker kan in de voorliggende omstandigheden evenmin overtuigen als zou het noodzakelijk zijn dat de Belgische autoriteiten enige voorafgaandelijke individuele garantie verkrijgen van de Oostenrijkse autoriteiten. Er is sprake noch van systematische tekortkomingen in Oostenrijk noch van omstandigheden eigen aan het specifieke geval van verzoeker die hiertoe zouden nopen.

2.3.9. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoon, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Oostenrijk. Een ontoereikend onderzoek ter zake blijkt niet.

2.3.10. Nu geen algemene situatie van systeemfouten wordt aangenomen waaruit zou voortvloeien dat verweerder de overdrachten naar Oostenrijk in het algemeen moet stoppen, blijkt ook niet dat verzoeker zich dienstig kan steunen op artikel 3 van de Dublin III-verordening opdat België bevoegd zou worden voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

2.3.11. Gelet op de voorgaande bespreking, blijkt prima facie niet dat verweerder bij het nemen van het bestreden overdrachtsbesluit is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of dat hij hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt dus op het eerste gezicht niet.

2.3.12. Het middel is niet ernstig.

2.3.13. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

I. CORNELIS